

# Hoofdstuk 1

Wat was het heerlijk om een kind te zijn. Jolien had totaal niet in de gaten wat er in het leven van haar moeder speelde en vermaakte zich met haar pop en de poppenwagen. Ze had geen weet van het drama dat zich twee weken geleden had voltrokken.

Nienke zou op dit moment dolgraag net zo zorgeloos willen zijn en op de grond spelen met haar dochttertje. Helaas ging dat voor volwassenen meestal niet op. Zij moest verder.

Opnieuw voelde ze weer die woede in zich opkomen die van tijd tot tijd de kop opstak. Waar was Joep? Waarom liet hij niets van zich horen? Wat was hij voor een kerel dat hij haar zomaar in de steek liet zonder ergens op te reageren? Wat een lafaard was hij om zich op deze manier van haar los te maken.

Durfde hij niet recht in haar gezicht te zeggen dat hij niet met haar verder wilde, dat hij al die tijd tegen haar had gelogen en dat hij nooit van plan was geweest om zijn vrouw te verlaten?

Nienke had het niet zien aankomen. Er was niets geweest wat erop had gewezen dat hij van plan was haar in de steek te laten. Ze hadden een poos geleden zelfs gesproken over samenwonen en dat hij binnenkort zijn vrouw eindelijk zou vertellen dat hij bij haar wegging. Daarom was het ook zo moeilijk voor Nienke om te geloven dat hij haar niet meer wilde, hén niet meer wilde.

Die stilte tussen hen had nog nooit zo lang geduurd. Zelfs niet tijdens vakanties als hij met zijn vrouw weg was. Altijd hadden ze contact met elkaar gehouden, al waren het soms berichtjes van slechts twee woorden geweest. Toen had ze ten minste nog geweten dat hij leefde!

In haar somberste gedachten was hij geen lafaard die haar zonder enige uitleg plotseling had verlaten, maar was het nog veel erger en had hij een ernstig ongeluk gekregen. Misschien was hij wel doodgegaan zonder dat zij daar iets van wist. Het verdriet dat haar bij die gedachte overviel, kneep haar keel dicht.

Woede, onmacht en onzekerheid wisselden elkaar voortdurend af. Het was helemaal niks voor Joep om haar zonder enig bericht of wat dan ook alleen te laten. Zo kende Nienke hem helemaal niet. Joep was juist zorgzaam en lief. Hij wilde het haar altijd naar de zin maken, juist omdat ze maar zo weinig tijd samen konden zijn.

Nienke had op internet gezocht naar ongelukken waarin zijn naam werd genoemd. Niks wat daarop wees. Geen overlijdensberichten. Ze had zelfs naar een paar ziekenhuizen in de omgeving gebeld om te informeren op welke kamer meneer Joep Heerman lag. Die naam bleek in geen enkel ziekenhuis bekend te zijn. Een geruststelling, maar ook nog meer onzekerheid.

Haar vriendin Marly had haar geadviseerd hem te vergeten. Dit was volgens haar toch een duidelijk teken dat Joep niet met hen verder wilde. Iemand die zo met de gevoelens van zijn vriendin omging was het niet waard dat ze zelfs maar een traan aan hem verspilde.

Maar hoe kon ze hem vergeten als ze geen idee had wat er was gebeurd, waarom hij geen contact meer met haar wilde?

Twee weken geleden had ze hem voor het laatst gezien. Dinsdagavond was hij bij haar geweest. Dat was zijn wekelijkse sportavond, dan hadden ze even tijd voor elkaar. Op die avonden kon hij een paar uurtjes samen met zijn geheime gezin doorbrengen, genieten van hun dochttertje. Bij hen kwam hij tot rust, zei Joep vaak, kon hij nieuwe energie opdoen om weer tegen de nukken van zijn vrouw te kunnen. Ook op zogenaamde wedstrijddagen was hij bij hen. Soms gebeurde het dat hij bleef slapen, dan verzoon hij een teambuilding of vriendenweekend of een andere reden voor zijn vrouw waarom hij ergens bleef overnachten. Dat kwam helaas veel te weinig voor naar de zin van Nienke. Omdat hij na zijn vertrek niets meer van zich had laten horen, had Nienke geen idee wat er gebeurd kon zijn. Misschien was zijn vrouw ziek geworden en zag hij geen kans haar een bericht te sturen, al kon ze zich dat haast niet voorstellen. Zelfs tijdens vakanties was dat altijd gelukt. Om hun relatie voor zijn vrouw geheim te kunnen houden, had hij een aparte telefoon met een prepaid kaart. Daarmee hielden ze...